

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 397
Бања Лука, 14.3.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Драгослава Лукића и Биљане Томић као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца С. Ш., сина Ђ., П.,..., кога заступају пуномоћници М. П. и Р. П., адвокати, Б.Л.,..., против туженог П. А.Д. Б. Л-П. ц. П. (потпун назив: А. д... П. Б. Л., ... П. ц. П.), кога заступа директор и законски заступник М. К., а њега заступа пуномоћник Н. Т., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број Ж-442/04 од 10.2.2006.године, на сједници одржаној 14.3.2008. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број Рс-38/97 од 15.7.2004. године одбијен је у цјелини тужбени захтјев тужиоца С.Ш., сина Ђ., којим је тражио да се тужени П. А.Д. Б. Л., П. ц. П. обавезе да му исплати на име накнаде нематеријалне штете укупан износ од 34.000,00 КМ, с каматом и трошковима поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Према датој поуци о правном лијеку „против ове пресуде дозвољена је жалба Окружном суду у року од 15 дана од дана доношења, а путем овог суда“.

Тужилац је препис пресуде примио 15. јула 2004. године. Жалбу је доставио непосредно суду по истеку 15-одневног рока на дан 5. августа 2004. године.

Првостепеним рјешењем Основног суда у Бањој Луци број Рс-38/97 од 21.9.2004. године тужиочева жалба одбачена је као неблаговремена позивом на одредбе члана 213. у вези са чланом 422. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03. 85/03. 74/05 и 63/07. у даљем тексту: ЗПП).

Другостепеним рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број Ж-442/04 од 10.2.2006. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђено првостепено рјешење.

Тужилац је изјавио ревизију против другостепеног рјешења због погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се то рјешење преиначи тако, да се жалба сматра благовременом и да се наложи

другостепеном суду да “о истој... одлучује као благовременој у складу са одредбама ЗПП-а”.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Тужилац сматра да се у овом поступку не расправља о парници из радних односа, него да се ради о другој врсти грађанскоправног спора. Ово разликовање битно је у погледу трајања рока за жалбу против првостепене пресуде. Правило је да рок за жалбу износи 30 дана од дана доношења пресуде, односно, ако се пресуда доставља у складу са одредбама о достављању, 30 дана након достављања преписа пресуде, ако није одређен други рок (члан 203. став 1. ЗПП). Рок за подношење жалбе на пресуду односно рјешење из радних односа износи 15 дана (члан 422. истог закона).

Из чињеничних навода тужбе и постављеног тужбеног захтјева произилази да се овдје ради о парници из радних односа. Тужилац је навео у тужби да је 1988. године био запослен код туженог као продавач на бензинској пумпи у Д., у сталном радном односу. Дана 10. новембра 1988. године посао је завршио на пумпи око 22 часа и пошао кући. Према пресуди Вишег суда у Б. број К-8/90 од 22.5.1990. године, њега је посматрао Е. Б. кад је закључавао просторије бензинске станице и ставио кључеве у десни џеп од панталона. Е. Б. га је потом пратио све до степеништа његовог стана у улици ....., те га је на том мјесту ударио коцем по глави најмање три пута и нанио му тешке тјелесне повреде, поводом којих се води овај спор за накнаду штете. Послије тога Б. је успио да од тужиоца одузме кључеве, вратио се у бензинску станицу, откључао касу, присвојио новац у износу од 580 динара и разне новчане бонове и чекове у вриједности од 1.195,84 динара. Кључеве је бацио, готов новац потрошио на провод, а бонове и чекове уништио. За описано кривично дјело разбојништва из члана 150. КЗ СРБиХ, оптуженом Е. Б. изречена је казна затвора у трајању од 5 година и 6 мјесеци. Казна му је повишена на 6 година затвора пресудом Врховног суда Босне и Херцеговине, Сарајево, број Кж-3/91 од 13.2.1991. године.

Тужилац је, према томе, био запослен код туженог када се је десио штетни догађај. Он међутим није претрпио тјелесне повреде на радном мјесту него на улазу зграде у којој се налази његов стан, а лице које га је повриједило, није било радник туженог. Произилази да би једини правни основ по коме би се евентуално могло поставити питање одговорности туженог у овом парничном поступку била штета претрпљена у вези с радом. Других основа одговорности нема. У вријеме кад је тужилац повријеђен, био је на снази Закон о удруженом раду („Службени лист СФРЈ“ број 11/88-пречишћени текст, исправка-„Службени лист СФРЈ“ број 38/88). Према члану 164. став 1. тог закона, ако радник претрпи штету на раду или у вези с радом, има право да од основне организације захтијева накнаду штете по општим начелима о одговорности за штету. „Ако основна организација у прописаном року не надокнади штету, радник има право да накнаду штете захтијева пред судом удруженог рада“ (став 2. члана 164. поменутог закона). Спорови за накнаду штете, претрпљене у вези с радом, као у овом случају, спадају, према томе, у парнице из радних односа у

смислу чланова 419. до 422. ЗПП а не у „класичне имовинско-правне спорове“, као што тврди ревидент.

Како из изложеног произилази, тужиоцу је у првостепеној пресуди правилно дата упута о правном лијеку, у том смислу да рок за жалбу износи 15 дана од дана доношења пресуде, односно од дана пријема њеног писменог отправка. Није спорно да је тужилац доставио жалбу против те пресуде по истеку наведеног рока. Из ових разлога оба нижестепена рјешења су заснована на правилној примјени одредаба ЗПП на која се позивају, а тужиочева ревизија против другостепеног рјешења није основана.

Поступање првостепеног суда приликом завођења предмета ове врсте у одговарајуће уписнике, о чему се ближе елаборира у ревизији, није од утицаја на схватање овог суда о коме је напријед било ријечи.

Нижестепена рјешења немају, према томе, недостатака на које указује ревидент, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Доследно томе, ревизија тужиоца је одбијена као неоснована (члан 254. став 1. и 4. у вези са члановима 248. и 241. ЗПП).

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић